

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 listopada 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie przepisów art.114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. B. prawa do przeliczenia emerytury.

W treści decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni nie wskazała nowych dokumentów mających wpływ na zmianę wysokości jej świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. B. wniosła o ponowne przeliczenie świadczenia.

Na uzasadnienie swojego żądania podała, że zaświadczenie wystawione jej przez Zespół Szkół (...) im. M. K. w P. potwierdza, że w okresie od 1 września 1971 roku do czerwca 1973 roku była uczennicą Zawodowej Szkoły Specjalnej w P. i w trakcie nauki otrzymywała wynagrodzenie za praktyki zawodowe, od którego były odprowadzane składki na ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że od 2013 roku M. B. ma ustalone prawo do emerytury, a w dniu 2 listopada 2016 roku wniosła o przeliczenie emerytury poprzez zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) od 1969 roku. Zdaniem organu rentowego, brak jest możliwości zaliczenia do stażu pracy oraz podstawy wymiaru okresu nauki w szkole zawodowej, gdyż wnioskodawczyni nie przedłożyła umowy o praktyczną naukę zawodu bądź umowy zawartej pomiędzy szkołą a zakładem pracy tj. Spółdzielnią (...), na podstawie której wnioskodawczyni miała odbywać praktyki i tym samym nie ma możliwości ustalenia czy wynagrodzenie wypłacane wnioskodawczyni z tytułu praktyk było oskładkowane czy też nie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni M. B. urodziła się w dniu (...). Powszechny wiek emerytalny osiągnęła w dniu 18 marca 2013 roku.

Decyzją z dnia 22 marca 2013 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. B. od 18 marca 2013 roku tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że emerytura została obliczona w następujący sposób:

1) zgodnie z art.53 ustawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych z od 1993 roku do 2002 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 3,78%; do ustalenia emerytury organ rentowy przyjął okresy składkowe w wymiarze 13 lat 4 miesiące i 20 dni (160 miesięcy) oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 3 lat, 7 miesięcy i 5 dni (43 miesiące); podstawa wymiaru została obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 3,78% przez kwotę bazową 3.080,84 zł, co dało kwotę 116,46 zł; Zakład Ubezpieczeń Społecznych obliczył wysokość emerytury w następujący sposób:

- $24\% \times 3.080,84 = 739,40 \text{ zł}$,
- $(60 \times 1,3\%):12 \times 116,46 = 20,18 \text{ zł}$,
- $(43 \times 0,7\%):12 \times 116,46 \text{ zł} = 2,92 \text{ zł}$,

razem 762,50 zł.

Zakład wskazał, iż emerytura nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru (116,46 zł), wobec czego podlega ograniczeniu i podwyższa się ją do części socjalnej świadczenia to jest do kwoty 739,40 zł;

2) zgodnie z art.26 ustawy:

- kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 509,05 zł,
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wyniosła 195.018,80 zł,
- średnie dalsze trwanie życia wyniosło 254,10 miesięcy,

a wyliczona kwota emerytury wyniosła 769,49 zł $[(509,05\text{zł} + 195.018,80\text{ zł}):254,10]$.

Organ rentowy wskazał, iż wobec osiągnięcia wieku uprawniającego do emerytury w 2013 roku wysokość emerytury wyniosła 20% emerytury obliczonej na podstawie art.53 ustawy emerytalnej (147,88 zł) oraz 80% emerytury obliczonej na podstawie art.26 ustawy emerytalnej (615,59 zł), co dało łącznie kwotę brutto emerytury w wysokości 615,59 zł.

Emerytura ustalona niniejszą decyzją została zawieszona jako świadczenie mniej korzystne.

(decyzja k.21-22 odwrót plik II akt ZUS)

Decyzją z dnia 22 marca 2013 roku, znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. B. emeryturę od 18 marca 2013 roku, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że do wyliczenia wysokości emerytury przyjęto:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 509,05 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 195.018,80 zł,
- średnie dalsze trwanie życia - 254,10 miesięcy.

Wyliczona, zgodnie z art.26 ustawy emerytura wyniosła 769,49 zł $[(509,05\text{zł} + 195.018,80\text{ zł}):254,10]$.

Organ rentowy wskazał, że kwota emerytury nie ulega zwiększeniu do kwoty emerytury minimalnej, gdyż ubezpieczona nie udowodniła łącznie 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

(decyzja k.23 – 24 odwrót plik II akt ZUS)

Do ustalenia emerytury organ rentowy przyjął okresy zatrudnienia wnioskodawczyni przypadające od 17 września 1974 r.

(karta przebiegu zatrudnienia k.19)

W dniu 2 listopada 2016 roku M. B. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zatrudnienia w Spółdzielni (...) od 1969 roku. Po rozpatrzeniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

(wniosek k.33, decyzja k.36 plik II akt ZUS)

Od 1 września 1969 roku wnioskodawczyni była uczniem – dziewiarzem.

(legitymacja ubezpieczeniowa k.34 plik II akt ZUS)

W okresie od września 1971 roku do czerwca 1973 roku wnioskodawczyni była uczniem (...) Szkoły Zawodowej (...) w P. i w trakcie nauki otrzymywała wynagrodzenie za praktyki zawodowe, od którego były odprowadzane składki na ZUS.

(zaświadczenie wystawione przez Zespół Szkół nr (...) w P. k.4)

Wnioskodawczyni była uczniem (...) Szkoły Zawodowej (...) w P. (przy Spółdzielni (...)). Uczniowie szkoły odbywali praktyki zawodowe i z tego tytułu otrzymywali wynagrodzenie. Wynagrodzenie było formą zachęty uczniów do nauki w szkole.

(zeznania świadka B. B. k.26 odwrót)

Wnioskodawczyni uczęszczała na zajęcia praktyczne, na których wykonywała swetrów na maszynach dziewiarskich.

Umowa o praktyczną naukę zawodu była zawierana pomiędzy uczniem. Wynagrodzenie za praktyki wypłacał Cech (...). Na pierwszym oraz drugim roku praktyk wynagrodzenie uczniów było takie same, a jego wysokość uległa zwiększeniu na trzecim roku.

(zeznania świadka W. W. min.00:05:50 – 00:14:20 protokół rozprawy z 10.07.2017 r.)

(...) Szkoła Zawodowa trwała trzy lata, a nauka w niej odbywała się w systemie trzech dni nauki w szkole oraz dwóch dni praktyk, od poniedziałku do piątku. Wnioskodawczyni nie pracowała w wakacje. Praktyki odbywały się w dwóch prywatnych zakładach dziewiarskich zlokalizowanych przy ulicy (...), a także w Spółdzielni (...).

(zeznania wnioskodawczyni min.00:15:25 - 00:22:32 protokół rozprawy z 10.07.2017 r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd na podstawie dowodów z dokumentów w postaci: wniosku o emeryturę, decyzji ZUS, karty przebiegu zatrudnienia, legitymacji ubezpieczeniowej, zaświadczenia Zespołu Szkół nr (...) w P.. Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała powyższych dokumentów ani pod względem autentyczności ani treści merytorycznej.

Zeznania świadków B. B. oraz W. W., a także zeznania wnioskodawczyni są zgodne tylko co do faktu, że podczas nauki w Szkole Zawodowej ubezpieczona odbywała praktyczną naukę zawodu dziewiarza, za którą otrzymywała wynagrodzenie. Natomiast zeznania świadków i wnioskodawczyni co do okoliczności czy była zawarta umowa o praktyczną naukę zawodu, kto był stroną tej umowy jak i wysokości wynagrodzenia są niespójne. Świadek B. B. zeznała, iż umowy prawdopodobnie sporządzał Cech (...), a umowę zawierała spółdzielnia z uczniami, natomiast świadek W. W. zeznała, że umowa była podpisana przez Cech (...), a wnioskodawczyni nie pamięta czy miała zawartą umowę.

Ani świadek W. W. ani wnioskodawczyni nie wskazały konkretnej wysokości wynagrodzenia. Z ich zeznań wynika, że wynagrodzenie wynosiło około 1.000 zł. W ocenie Sądu zeznania świadka W. W. co do wysokości wynagrodzenia są niewiarygodne, bowiem świadek uczęszczała do szkoły przez 1 miesiąc w 1971 roku, w pierwszej klasie, potem naukę przerwała. Trudno przyjąć, iż świadek pamięta wysokość wynagrodzenia zważywszy na długość okresu zatrudnienia (1 miesiąc) i upływ czasu od zatrudnienia (46 lat). Na wiarę nie zasługują również zeznania wnioskodawczyni, gdyż zgodnie z jej zeznaniami wynagrodzenie za 3 dni praktyk (nauki zawodu) miałyby być wyższe niż wynagrodzenie jej pracującej zawodowo mamy. Dodatkowo zeznania wnioskodawczyni i świadka W. W., w zakresie wysokości wynagrodzenia w kolejnych latach nauki są sprzeczne. Wnioskodawczyni zeznała, iż wynagrodzenie było w tej samej wysokości, zaś świadek W. W., że wynagrodzenie na trzecim roku było wyższe.

Dodatkowo należy wskazać, iż żaden ze świadków nie miał pewności czy od wynagrodzenia były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne. Świadek W. W. zeznała: „Wydaje mi się, że mieliśmy odprowadzane składki”, świadek B. B.: „Składki na ZUS od tego wynagrodzenia były prawdopodobnie odprowadzane”. Wnioskodawczyni zeznała, że składki były płacone, co wywodzi z faktu, że zanosila koleżance pieniądze do domu (zeznała: „Nosila koleżance do domu pieniądze, to składki musiały być płacone”).

W toku postępowania wnioskodawczyni nie przedstawiła umowy o praktyczną naukę zawodu. Sąd zwracał się do Krajowej Rady Spółdzielczej (instytucji do której przekazano dokumentację ze zlikwidowanej Spółdzielni (...)) o

udzielenie informacji na temat zatrudnienia wnioskodawczynie w Spółdzielni (...), ale podmiot ten nie dysponował dokumentacją osobową, a także płacową wnioskodawczynie.

W ocenie Sądu nie jest również możliwym przyjęcie, na podstawie zaświadczenia wystawionego przez Zespół Szkół nr (...) w P., że w trakcie nauki w szkole wnioskodawczynie pobierała wynagrodzenie za praktyki, a od wynagrodzenia tego odprowadzono składki. Wskazać należy, że zarówno świadkowie jak i wnioskodawczynie wskazywali, że szkoła nie brała udziału w zawieraniu umów z uczniami, a wobec braku posiadania przez szkołę jakiegokolwiek dokumentacji w tym zakresie, nie jest możliwym przyjęcie, że informacja zawarta w zaświadczeniu jest wiarygodna. Ponadto, z treści wpisu zawartego w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawczynie wynika, że M. B. rozpoczęła naukę zawodu dziewiarza z dniem 1 września 1969 roku, co w kontekście zaświadczenia wystawionego przez Zespół Szkół nr (...) w P. budzi wątpliwości co do rzeczywistego okresu pobierania przez nią nauki.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art.114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz.1383), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Możliwość wzruszenia decyzji rentowych polega przede wszystkim na niwelowaniu tzw. wad materialnoprawnych, czyli uchybień organu rentowego w zakresie rozstrzygania o faktach warunkujących nabycie prawa do emerytur i rent albo zaniedbań samych ubezpieczonych wywołanych nieporadnością w dokumentowaniu prawa do świadczeń lub niedostateczną znajomością warunków, od których spełnienia zależy przyznanie uprawnień ubezpieczeniowych.

Niezbędnym warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest powołanie nowych dowodów lub wskazanie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji rentowej, które mogą mieć wpływ na istnienie tego prawa. Prawo do świadczenia należy ustalić ponownie (na wniosek zainteresowanego albo z urzędu), jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody albo ujawnione okoliczności wskazujące na błędność decyzji. Zwrot „nowy dowód” obejmuje zarówno przypadki ujawnienia dowodów istniejących przed wydaniem decyzji, jak i sytuacje zgłoszenia dowodów uzyskanych po wydaniu decyzji, pod warunkiem że wynikają z nich fakty powstałe przed tym momentem. Zwrot „ujawnione okoliczności” oznacza zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, czyli nie tylko fakty, których ustalenie warunkuje wydanie decyzji, lecz także wszelkie zachowania uczestników postępowania w sprawie ustalania prawa. Należy więc przyjąć, że „ujawnione okoliczności” to określane w przepisach prawa materialnego fakty warunkujące powstanie uprawnień ubezpieczeniowych oraz uchybienia normom prawa materialnego lub/i procesowego wpływające na dokonanie ustaleń w sposób niezgodny z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego (Jankowska Karina, Jędrasik-Jankowska Inetta, Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, (w:) Prawo do emerytury. Komentarz do ustaw z orzecznictwem, komentarz do art.114).

Stosownie do treści art.111 ust.1 ww. ustawy, możliwe jest ponowne obliczenie wysokości emerytury lub renty od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art.15 ustawy, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Ustęp 2 tego samego przepisu stanowi, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art.15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z treścią art.15 ust.1 ww. ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust.6 i art.176. Natomiast stosownie do brzmienia ust.2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust.6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust.3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust.5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art.19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art.111 ust.2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237 poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument na podstawie, którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja, wyrażona także w poprzednio obowiązującym Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. nr 10 poz.49 ze zm.) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku, III AUa 105/97).

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art.473 k.p.c. i sprawie, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

W niniejszym postępowaniu istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy możliwym jest doliczenie do stażu pracy wnioskodawczyni okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) od 1969 roku. Powyższe ustalenie przekładałoby się na wysokość należnego wnioskodawczyni świadczenia.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z treścią art.5 ust. 1 ww. ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości uwzględnia się z zastrzeżeniem ust. 2–5, następujące okresy:

- 1) składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) nieskładkowe, o których mowa w art. 7.

Okresami składkowymi jest okres ubezpieczenia (art.6 ust.1 punkt 1 ww. ustawy), który został zdefiniowany jako okres opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, o jakim mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych (art.4 punkt 5 ww. ustawy). Za okres składkowy uznano również okres przypadający przed 15 listopada 1991 roku za które została opłacona składka na ubezpieczenia społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 roku (art.6 ust.2 punkt 3 ww. ustawy.).

W spornym okresie obowiązywały przepisy ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczania do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. nr 45, poz.226 ze zm.).

Zgodnie z treścią art.9 ust.1 tej ustawy zakład pracy przyjmując młodocianego na naukę zawodu w celu przyuczenia do określonej pracy oraz odbycia wstępnego stażu pracy jest obowiązany zawrzeć z nim na piśmie umowę określającą zawód albo rodzaj pracy, w jakim młodociany będzie szkolony, czas trwania nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub wstępnego stażu pracy oraz zasadnicze obowiązki i uprawnienia młodocianego. Okresy nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy oraz wstępnego stażu pracy są okresami zatrudnienia (art.10 ww. ustawy o nauce zwodu).

O uznaniu za okres składkowy okresu zatrudnienia młodocianego decyduje zatem, fakt zawarcia przez niego umowy o naukę zawodu i wykonywanie tej pracy.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie nie zgromadzono dowodów, które w jakikolwiek sposób pozwoliłyby zakwestionować ustalenia poczynione przez organ rentowy. Wskazać należy, iż w trakcie niniejszego postępowania, Sąd zwracał się do instytucji do której przekazano dokumentację ze zlikwidowanej Spółdzielni (...), ale co istotne, instytucja ta nie dysponuje dokumentacją pracowniczą wnioskodawczyni, w szczególności umową o naukę zawodu jaką miała zawrzeć M. B.. Wnioskodawczyni na poparcie swojego stanowiska nie przedstawiła żadnych jednoznacznych, konkretnych dowodów, na potwierdzenie faktu zawarcia umowy o naukę zawodu, czasu jej trwania i wynagrodzenia. Sąd przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych musi dysponować dowodami niebudzącymi wątpliwości i nie może opierać się na przypuszczeniach czy też określonych założeniach. Podkreślić także należy, że zgromadzony materiał nie pozwala stwierdzić czy wnioskodawczyni odbywała praktyki zawodowe w ramach umowy o naukę zawodu czy też z uwagi na program nauki, który takie praktyki przewidywał.

Na marginesie dodać należy, że nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla

rozstrzygnięcia sprawy (art.232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, OSNAP 1999, nr 20, poz. 662).

Ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła okoliczności leżących u podstaw odwołania, na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c., Sąd Okręgowy odwołanie oddalił.

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni.

29.08.2017 r.